

30 april/1 mei 2022 - 3^e zondag van Pasen - tevens Zondag van de Arbeid
Hand 5,27b-32.40b-41; Openb 5,11-14; Joh 21,1-19 (153 vissen)

Een open einde

Ergens lijkt het Evangelie van vandaag op het verhaal van een mislukking, op een gecancelled project. Jezus, de maatschappijkritische rabbi, gearresteerd en geëxecuteerd aan een kruis. Al die volksmassa's die hem naliepen - foetsie, niemand meer. En die twaalf leerlingen - ondergedoken. Een mislukkeling, die Jezus. Sommige mensen hadden hem nog gezien, hij zou zijn verzezen. Sterk verhaal.

De twaalf apostelen hebben er dus ook een punt achter gezet. Ze zijn weer teruggegaan naar hun geboortedorpen. Ze hebben het gewone leven weer opgepakt, ze zijn weer gaan werken, in hun oude beroep, in de beroepsvisserij.

- zoals wij ook wel eens doen, als er in ons leven iets wordt afgekapt, gestopt. Jammer dat we het niet hebben kunnen klaarkrijgen. En dan gaan we maar weer gewoon werken. Pakken we onze oude baan maar weer op.

Maar de eerste visvangst had niets opgeleverd. Teleurgesteld waren de leerlingen met hun boten weer aan land gegaan. Een hele nacht voor niets gewerkt. In de ochtend staat Jezus aan het strand, maar ze herkennen hem niet. Hij zegt dan: gooi het net eens aan de andere kant uit. Net als iemand die je in het voorbijgaan even een goede tip geeft: "Probeer het eens zo". En ze doen het.

- zoals ook wij, wanneer wij soms denken dat ons leven nutteloos is, dat al onze inspanningen niets opleveren, teleurgesteld zijn, het bijltje erbij neergooien, en dan moet er iemand zijn die ons zegt: 'ga er niet bij neerzitten', 'gooi het eens over een andere boeg', 'probeer het nog eens, misschien op een andere manier'. De netten uitgooien aan de *andere* kant.

En opeens herkennen de leerlingen hem: "Het is de Heer!" Waarom? Omdat er iets gebeurd is, omdat er een teken is geschied, omdat er iets wonderbaarlijks is gebeurd: de grote visvangst.

- zoals ook wij God pas in ons leven betrekken als er iets bijzonders gebeurd is, pas bij een sterfgeval gaan nadenken over de geheimen van leven en dood, pas bij een geboorte ons gaan afvragen wat wij onze kinderen willen meegeven in het sacrament van de doop, pas bij een genezing gaan denken dat het misschien niet alleen van de artsen komt.

En dan is er plotseling overvloed. Overvloed. De netten scheuren bijna. 153 vissen, in de symboliek van toen het getal van volheid, van totaliteit, van overvloed.

Drie keer, daarna, krijgt Petrus het te horen. Drie keer heeft hij zijn Heer Jezus bij een houtskoolvuur verloochend, drie keer moet hij nu, ook bij een houtskoolvuur, niet zijn spijt betuigen, niet zijn fout herroepen, nee, zijn liefde voor zijn Heer betuigen. "Petrus, bemin je mij?"

- zoals ook wij, telkens weer, met de neus op de feiten gedrukt moeten worden, geconfronteerd moeten worden met onze fouten en tekortkomingen, niet om alsmaar *mea culpa* te zeggen, maar om ze te durven zien, jezelf te durven zien zoals je bent, een kwetsbaar mens die alsmaar in de fout gaat, maar dat het uiteindelijk gaat om de liefde. Ook in de

kerk. Zéker in de kerk.

En uiteindelijk zegt Jezus dan: "Volg mij". Eigenaardig einde van de evangelielezing van vandaag: "Volg mij". Eigenaardig, want Jezus zegt niet waarheen Petrus hem moet volgen. Want hoe kan Petrus de Verrezen Heer volgen? De Verrezen Heer in zijn verheerlijkt lichaam? Er is dan ook geen 'waarheen' meer, er is alleen nog maar een open einde. Petrus ondergaat een kentering in zijn leven. De visser wordt verkondiger, de priesters en de Schriftgeleerden van Jeruzalem kunnen hem het zwijgen niet meer opleggen (zo hoorden we zojuist in de eerste lezing), de schuchtere, onhandige Galileeër gaat een boodschap verkondigen die het aanschijn van de aarde zal veranderen.

- zoals ook wij, vandaag, die Blijde Boodschap die het aanschijn van de aarde zal veranderen, mogen verkondigen, mogen beleven. En niet alleen mogen beleven, maar ook mogen vóórleven. En in ons leven mogen uitstralen.

Zo is de lezing van vandaag, uit het laatste hoofdstuk van het Evangelie van Johannes, niet het slothoofdstuk van het verhaal, maar een "open einde". Het is het begin van het verhaal. Het verhaal van ons, als Kerk. Hier begint het pas.

Een "open einde", dat moet je zelf invullen. Het is alsof Jezus ons daarmee zegt "Nu ligt het initiatief bij jullie, nu moeten jullie het zelf doen". En dat is het begin van het verhaal voor ieder van ons.

"Volg mij".

Régis de la Haye, diaken